

דבר ראש העיר קריית-מוצקין מר חיים צורי

משפחות יקרות,

אלבום זיכרון זה לידתו במחוייבותנו האישית כלפיכם, המשפחות השכולות, תושבי קריית מוצקין, הורים, רעיות, ילדים ואחים, אשר הקריבו את היקר מכל במלחמות ישראל.

כאבכם לא רק שאינו נמוג, אלא בחלוף השנים הוא גובר והופך קשה יותר משנה לשנה, בוודאי במועד זה הסמוך ליום הזיכרון הכללי לחללי צה"ל.

המעט שאנו יכולים לסייע בידכם הוא לשמר את זכרם של החללים באלבום זה המציג אירועים, עשייה ותחנות שונות בחייהם הצעירים של הבן או הבת.

תלמידי בתי"ס "אורט" קריית מוצקין, בנות "אולפנא סגולה" וצוות הסטודנטים ממכללת "שאק" נענו ליזמה המשותפת של עיריית קריית מוצקין ובית "יד לבנים", בהנחייתו של מר מיכאל ויצמן, וביקרו בבתיכם לקבל חומרים ומקורות לעריכת האלבום. דמותם של הנופלים נשקפת בספר זה.

אציין בסיפוק את היענותם היוצאת מן הכלל של התלמידים והתלמידות להשתתף במפעל חשוב זה. הקשר שנוצר עמכן, משפחות יקרות, היה רב משמעות בעבורם והותיר בהם רישום עמוק.

משוכנע אני כי קשר זה היה גם לכם מקור לסיפוק ולנחמת מה, מעצם העובדה כי נציגי הדור הצעיר תורמים ומסייעים להנציח את הנופלים והנופלות, משימה שלא הייתה פשוטה להם כלל וכלל.

בשם עיריית קריית מוצקין, הנני מודה לכם על שיתוף הפעולה ומאחל לכם בריאות ואריכות ימים.

שלכם,

חיים צורי, ראש העיר

ערב יום הזיכרון תשע"ב
מאי 2012

דבר יו"ר "יד לבנים" קרית מוצקין מר מיכאל וייצמן

אחי ואחיותי משפחת השכול היקרה,

השכול והכאב על אובדן הבנים והבנות, שנפלו במערכות ישראל, הינו כאב אישי ויום יומי שלנו המשפחות.

טובי בנינו ובנותינו חרפו את נפשם בעוז ובגבורה, למען עצמאותה וביטחונה של מדינת ישראל, בה הם נפלו במסע ארוך לביצור ביטחונה, בקרבות, באימונים, בתאונות ומשימות הביטחון השוטף.

במותם הנחילו לנו יקירנו, מורשת הטבועה עמוק בלב כולנו-מורשת הגבורה, הרעות והקרבה. את המשמעת האמיתית של "לתת את הכל", רק אנחנו המשפחות יודעים.

אין כאב עמוק יותר מכאב השכול. מסורת הגבורה ומסירות הנפש של הבנים והבנות מפעמת בנו ומנחה את דרכנו. היא מחייבת את כולנו לזכור, כי בזכותם קיימת מדינתנו. לאורה של מורשת זו נמשיך לחזק, להנציח ולזכור את בנינו ובנותינו לעד.

אנו מעלים על נס, תרומתם רבת החשיבות של המתנדבים, בני הנוער, תלמידי ביה"ס "אורט" מוצקין, תלמידות האולפנא וצוות הסטודנטים, להנחלת מורשתם ופועלם של יקירנו בני הקריה, בשיתוף רשות העירייה, מחלקת החינוך ומנהלי בתי הספר.

זכר בנינו ובנותינו, חתום וחקוק בליבנו לעולמי עולמים!
יהי זכרם ברוך!

חיזקו ואימצו.

שלכם,
מיכאל וייצמן, יו"ר "יד לבנים"
וחבר מועצת העיר קרית מוצקין

סמל שלום דרעי הי"ד
י"ב בכסלו תשי"ח - י"ב בטבת תשל"ח
9.12.1957-22.12.1977
בן 20 בנפלו
מקום מנוחתו
בית העלמין הצבאי חיפה

קוראים יקרים,

אחרי האסון הכבד שנפל על המשפחה,
מתחילה ההתמודדות האמיתית, הקשה והמציאותית.

משפחות רבות חושבות איך להנציח את יקיריהם.
יש כאלו שעושים אנדרטה לזכרם או אירועים, אנחנו בחרנו להנציח את יקירכם דרך פרויקט
חשוב וערכי שלמדנו באמצעותו רבות.
אנחנו כתבנו את סיפורו האישי של הנופל שלום דרעי ז"ל, בעזרת משפחתו.

אנו מקוות שאנו וכל עם ישראל נדע להעריך את מה שיש לנו
ונשאף להתקדם עד לגאולה, שם נזכה לראות את הנופלים, אשר אנו חיים בזכותם !!!

אנו רוצות להודות למשפחת דרעי,
על תרומתם וזמנם, שהקדישו לנו ועזרו לנו להוציא ספר זה, דרכו למדנו רבות, בזמן קצר.

נופר חקק, צופיה שישפורטיש, שיר שריקי

שלום יקר,

שלום, לא הלכת לחיים אלא אל בורא עולם.
בסדר יום הכיפורים אנו אומרים:
"...הלא כל הגיבורים כאין לפניך ואנשי השם כלא היו"
אתה היית מאותם אנשי שם, אלה שלא אומרים אלא עושים, אלה שלא מתלוננים אלא מבצעים, והכל עם חיוך ומתוך שמחה אמיתית ופנימית.
"הצדיקים הטהורים" - אומר הרב קוק...
"אינם קובלים על הבערות אלא מוסיפים חוכמה, אינם קובלים על הכפירה אלא מוסיפים אמונה"
צר לנו עלייך!!

נופר חקק, צופיה שישפורטיש, שיר שריקי

שלום בילדותו

תעודת זהות

שם: שלום

משפחה: דרעי

שם האב: שמעון

שם האם: חסיבה

תאריך לידה: י"ב בכסלו תשי"ח, 09.12.1957

תאריך גיוס: 08.12.1975 (יום לפני יום הולדתו ה-18)

יחידה: מפקי יחש"מ 650

דרגה: סמל

תאריך נפילה: י"ב בטבת תשל"ח, 22.12.1977

מקום קבורתו: בית העלמין הצבאי חיפה

שלום דרעי ז"ל נולד בבית חולים "העמק" בעפולה, ביי"ב בכסלו תשי"ח 09.12.1957.

בן בכור לשמעון וחסובה דרעי, עולים ממרוקו, שכל חלומם היה לעלות ארצה ולהקים בית בארץ ישראל.

בשנת 1958 הצטרפה למשפחה אחותו סילביה ובשנת 1961 הצטרפה אחותו הצעירה אורה. בהיותו בן 5 עברה המשפחה ממעברת "מנסי" בעמק יזרעאל לקריית מוצקין.

שלום, ילד שקט, חיכן ואהוב על כולם, בעל חיוך ביישני תמידי שהיה נסוך על פניו, אשר כבש מבוגרים וילדים כאחד.

בן נפלא להוריו. נהג בהם ביראת כבוד ותמיד מילא כל בקשה ברצון ובהתחשבות.

אח נפלא וחבר לאחיותיו סילביה ואורה, שהיו צעירות, והוא שחש כאח הבוגר, גונן עליהן ביתר שאת, מילדות עד בגרות.

שלום היה ילד מוכשר, בעל נפש רגישה כשל אומן.

הכשרון האמנותי שלו התגלה בגיל מאוד צעיר, עוד בהיותו בן, כאשר היה משרבט את ציוריו על הנייר, ידעה הגננת שכישרונו יתפתח ויתגלה בתפארה מאוחר יותר.

מורותיו שמו ליבן לכישרונותיו והטילו עליו משימות אשר התקבלו על ידו בשמחה. שלום ארגן תערוכות בית ספריות בכישרון רב ויצירותיו האישיות קישטו את קירות בית הספר. בשל כישרונו וקסמו הרב עודדהו מורותיו ומנהלת בית הספר להבליט ולפתח את כישרונו במועדון הטכני לנערים בשעות אחר הצהריים, בכדי ליצור יחד עם ילדים מוכשרים אחרים מכל בתי הספר בקריה, ולהכין תערוכות בהתנדבות.

בין התערוכות שנערכו מכל הקריות נערכה תחרות ויצירותיו של שלום זכו במקומות הראשונים. סירה שבנה מעץ, והציגה לכל חבריו ומבקרי התערוכה, כשהיא שטה על פני גלי הים, חנוכייה ויצירות נוספות.

מנהלת בית הספר שכה אהבה והעריכה אותו על כישרונו וצניעותו הרבה, רכשה עבורו מתנות מכיסה הפרטי, משום שבתקופה זו התקציב הבית ספרי לא אפשר זאת.

תחביבים

שלום אהב מאוד את כל עבודות היצירה ומלאכת היד לצורותיהן הרבות.
הוא אהב לצייר, לבנות וליצור דברים חדשים.

תחביבו העיקרי היה כדורגל.
הוא נהג לבקר במגרשי כדורגל בעת משחקי הקבוצות החביבות עליו: "מכבי חיפה" ו"בית"ר ירושלים.

הוא אהב לקרוא את מדורי הספורט ולעקוב אחר משחקי הכדורגל בטלוויזיה.

בבגרותו, אהב להאזין למוסיקה מכל הרבדים, מוסיקה מזרחית התנגנה לצד מוסיקה מערבית.
שירים עבריים ושירי להקות צבאיות.

הזמרים החביבים עליו שאותם העריץ בתחום המוסיקה המזרחית היו להקת העוד ואהובה עוזרי.

בתחום המוסיקה הלועזית אהב את "פינק פלויד", "סגול כהה" ו"לד זפלין".

שלום אהב במיוחד לצחוק למשמע מערכוניהם של להקת "הגשש החיוור" ולא הפסיד אף לא הופעה אחת שלהם.

שלום אהב לרכוש חברים בכל מקום שבו ביקר ושהה, ואכן היה מוקף ואהוב על כולם.

הוא היה נער נאה ולימים גבר גבה קומה ויפה תואר שאהב לבלות בחברת חבריו הטובים וחברתו ורד, בדיסקוטק השכונתי ולצפות בסרטי קולנוע שהיו מוקרנים בבתי הקולנוע "אורה" ו"אוריון" בהדר שבחיפה ובבית הקולנוע "סביון" בקרית ביאליק.

שלום בכיתה

בין השנים 1964 עד 1971 למד שלום בבית ספר "הממלכתי דתי מצפה". תלמיד טוב וממושמע היה, ובשל היותו גבה קומה ישב תמיד בשולחנות האחוריים בכיתה. חרף זאת בלט בזכות חיוכו הכובש וכישרונו הרב בתחום היצירה ומלאכת היד על כל צורותיה.

במקביל לסיים לימודיו היסודיים הגישו שלום והוריו בקשה בתוספת המלצות מבית הספר היסודי, להתקבל לבית הספר התיכון "שפרינצק" בחיפה, תיכון לטכנאים. שלום התקבל וגרם גאווה להוריו. לאחר שנה בבית"ס "שפרינצק" עבר לבית"ס המקצועי "אינטרנשיונל" בקרית חיים. בעת לימודיו התמחה במקצוע מכונאי רכב, ובשנה שנותרה לגיוסו לצה"ל, החל לשלב לימודים עם עבודה ברכבת ישראל, כמכונאי רכב, והשביע את רצון הממונים עליו ואת אביו בפרט, שכן אביו עבד שנים רבות ברכבת ישראל-סניף חיפה. שלום הקפיד לא להחסיר ימי עבודה גם כאשר לא חש בטוב, הוא היה עובד מסור ונאמן!

שלום ואחיותיו

שלום אח בכור לסילביה שהייתה צעירה ממנו בשנה ולאורה הצעירה ממנו ב-4 שנים. יחסי אהבה, הערכה והערצה שררו בין האחים, קירבה עזה ותחושה של הגנה הדדית. שלום שחש כאח הבוגר הגן ושמר על אחיותיו, וכאשר יצאו מחוץ לבית, לכל מטרה, דאג ללוותן ולהחזירן בשלום הביתה.

יחסיו עם סילביה אחותו היו יחסי חברות גם משום פער הגילאים הקטן, וגם משום ההערכה ההדדית ששררה בניהם.

סילביה הייתה נערה שכיבדה את הוריה ועזרה בעבודות הבית, ובשל אלה עוררה את הערצתו של אחיה הבכור, ולכן נהג בה באהבה ובהערכה רבה.

יחסיו עם אורה אחותו הצעירה והשובבה, היו יחסים של אח בוגר ואוהב ואחות צעירה הכרוכה אחריו לכל מקום שהלך.

אורה שהייתה שובבה במיוחד זכתה לספוג מגערוותיו האוהבות של אחיה הבכור, ועל אף זאת חיפשה תמיד את קרבתו, אהבה אותו והעריצה אותו הערצה עזה.

מותו של שלום הותיר בור עמוק בלב אחיותיו וזיכרונות אוהבים וכואבים, געגועים שעולים וגודשים את הלב מידי יום.

זכרו ודמותו לא ימחו ולא יטושטשו מליבן וממחשבותיהן לנצח.

סילביה

אורה

שלום בטירונות ובעת שירותו הצבאי

בתאריך 08.12.1975 התגייס שלום לצה"ל. את הטירונות עבר בבה"ד 4 אשר ברמאללה.

שלום הצטיין כחייל וכחבר. חברים אשר רכש במהלך הטירונות אמרו עליו שהיה חבר למופת, עשה מעבר למוטל עליו ולא פעם נטל אחריות וביצע תפקידים שהוטלו עליהם.

בשל לימודיו בביה"ס לטכנאים, השכיל צה"ל לנצל את כישוריו ומיומנותו במקצוע מכונאות רכב, והציבו בחיל החימוש.

שירותו הצבאי נעשה ביחש"מ 650, חיל חימוש כמכונאי רכב בפלוגה ב'. שלום היה חייל מצטיין וממושמע אשר עשה מעבר לפקודות הנדרשות, ואף התנדב למשימות ומטלות שלא היו במשמרתו. היה אוהב ואהוב על הכל מפקדים והחיילים כאחד.

כהוקרה לעמלו ולביצוע תפקידו מעבר למצופה קיבל שלום אות חייל מצטיין
זכרם הוענק לו קורס נהיגה צבאי.
אביו התנגד לקבלת הפרס מתוך דאגה לבנו, אך שלום מיאן לסרב לקבלת התגמול משום
שחש שסירובו יתפרש ככפיות טובה וחוסר הערכה.
שלום קיבל את הפרס בהוקרה ובהערכה למפקדיו.

מאוחר יותר התברר שהאינטואיציה האבהית התגשמה למרבה הצער והיגון.

שלום לא סיים את קורס הנהיגה ולא שב ממנו הביתה.

הוא בנפל בי"ב בטבת תשל"ח ב-22.12.1977 והובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בחיפה.

הותיר אחריו הורים ושתי אחיות וחברים רבים עם לבבות שבורים.

יהי זכרו ברוך!

שלום דרעי ז"ל

שלום בן שמעון וחסובה. נולד ביום י"ב בכסלו תשי"ח (09.12.1975) בעפולה. כבר בגן הילדים נתגלה כילד טוב וצייתן, שנתחבב על הגננת ועל חבריו הקטנים. התחיל את לימודיו בבית הספר הממלכתי-דתי "מצפה" בקריית-מוצקין. העיסוק שהיה חביב עליו ביותר היה מלאכת-יד לכל צורותיה. הוא היה ממש אחוז 'דיבוק' ליצור ולבנות מכל הבא ליד. גם לצייר אהב. במועדון הטכני בנה סירה והציג אותה לראווה בפני חבריו, כשהיא שטה על פני גלי הים. כשסיים את לימודיו היסודיים, נכנס שלום לבית-הספר התיכון "שפרינצק" ולמד בו שנה. מכאן עבר לבית הספר המקצועי "אינטרנשיונל" בקרית חיים. בעת לימודיו שם התמחה במקצוע מכונאות רכב.

בשנה שנותרה לו עד גיוסו לצה"ל, התחיל לעבוד ברכבת-ישראל. הוא עבד שם כמכונאי-רכב והשביע את רצונם של הממונים עליו. הקפיד שלא להיעדר מן העבודה אפילו יום אחד, גם כשלא חש בטוב. זה היה מוסר העבודה שלו. את שכרו הביא בשלמותו למשפחתו, שחיה בתנאי דוחק.

בתחילת דצמבר 1975 גוייס לצה"ל. צה"ל השכיל להפיק את התועלת הראויה ממיומנותו במקצוע מכונאות הרכב. הוא הוצב בחיל החימוש. דרך עלייתו בסולם הדרגות: לדרגת טר"ש, רב"ט וסמל מעידה על יחס ההערכה שזכה לו בשורות צה"ל. בחוות הדעת של הממונים עליו, שנכתבה עליו לאחר מותו, נאמר על שלום: "חייל שקט, מסור, אחראי, בעל מקצוע טוב." ואמנם, מסירותו לשירות לא ידעה גבול. אם נתבקש לכך אפילו עבד שעות נוספות רבות, כדי להשלים את כל הנדרש במצב הנתון וכדי לגרום נחת למפקדיו ולחבריו. היה זה קו האופי שלו, לא לסרב לבקשה שהופנתה אליו. אפילו את השכר הדל, שקיבל בשירות החובה, חילק עם משפחתו. כפרס על הצטיינותו בעבודה הציעו לו מפקדיו ללמוד נהיגה ברכב. משהסכים, נשלח לבית-ספר לנהיגה בנגב. אך חילוף המקום והעבודה היו בעוכריו.

שלום נפגע ונפל בעת מילוי תפקידו ביום י"ב בטבת תשל"ח (22.12.1977). הוא הובא למנוחת-עולמים בבית העלמין הצבאי שבחיפה.

שלום השאיר אחריו הורים ושתי אחיות וכן חברים רבים אשר ליווה בדרכו האחרונה, ויזכרו לאורך שנים רבות, את חביבותו וטוב ליבו.

שירים לזכר שלום

שיר השלום

שלום מלאך יביא שלום

מלאך נולד לזמן מוקצב
מלאך ענו הצפין כנפיו
מלאך ענוג וגבה קומה
בגעש וסער השרה הדממה
מלאך אהבה עוטף בחום
מלאך צעיר עטוף בתום
מלאך מתאמץ להסתיר הילתו
אך טוב ליבו מתגלה במלוא תפארתו
מלאך צמח לעלם צעיר
מלאך בגופו הרם את כנפיו לא יכול עוד להסתיר
מלאך כנפיו פרש ועלה למרום

מה אברך לו, במה יברך?
זה הילד? – שאל המלאך.
וברך לו חיד שְׁכֻמוֹהוּ כאור
וברך לו עינים גדולות ורזאות
לתפס בו כל פרח וחי וציפור
ולב להרגיש בו את כל המראות.

מה אברך לו, במה יברך?
זה הנער? – שאל המלאך.
וברך לו רגלים לרקד עד אין סוף
ונפש לזכר בה את כל הלחנים
ויד האוספת צדפים עלי חוף
ואזן קשובה לגדולים וקטנים.

מה אברך לו, במה יברך?
זה העלם? – שאל המלאך.
וברך כי ידיו הלמודות בפרחים
יצלחו גם ללמוד את עצמת הפלדה,
ורגליו הרוקדות – את מסע הדרכים
ושפתיו השרות – את מוקצב הפקדה.

מה אברך לו, במה יברך?
זה הגבר? – שאל המלאך.
מתני לו כל שאפשר לי לתת
שיר, ותיקו, ורגלים לרקד
ויד מעדנת ולב מרטט –
ומה אברך לך עוד?

מה אברך לו, במה יברך?
זה הילד, העלם הרך,
הנער הזה עכשו הוא מלאך,
לא עוד יברכנה, לא עוד יברך
אלהים, אלהים, אלהים,
לו אד ברכת לו חיים!

שלום היקר שלנו,

הונצחת רבות בפנים ושמות

הונצחת אף במספר אנדרטאות

הונצחת בטקסים וביד לבנים

הונצחת בשירים ואף בסיפורים

הונצחת בעיניים שזלגו בדמעות

הונצחת בעת הדלקת הנרות

הונצחת אהובינו במחשבות התכופות

הונצחת בפנינו שלך הן דומות

אך יותר מכל, הונצחת שלום היקר שלנו,

בליבנו השותת והדומם

שכנראה עד שהינך,

פיסתו החסרה לא תשוב,

היא לא תחדל לדמם.

אוהבים אותך עד אין קץ

משפחתך האוהבת

